

РЕШЕНИЕ

№ 166

гр. Червен бряг , 16.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ЧЕРВЕН БРЯГ, ЧЕТВЪРТИ ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ** в публично заседание на четиринадесети юни, през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Тодор Ил. Тихолов

при участието на секретаря М. Ц. Т.
като разгледа докладваното от Тодор Ил. Тихолов Гражданско дело №
20214440100369 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.124, ал.1 от ГПК във връзка с чл.439, ал.1 от ГПК.

В ЧРС по искова молба вх.№1023/22.03.2021г. е било образувано настоящото дело с ищец
СВ. ИВ. Т., ЕГН***** с постоянен адрес в *** чрез адв.С.Б. от *** със съдебен адрес
в *** срещу *** БУЛСТАТ№*** с административен адрес в ***, представлявано от Н. В.
ИЛ., ЕГН*****.

В ИМ се твърди, че през месец *** ищецът установил, че върху банковата му сметка в банка
*** бил наложен заповест по искане на *** рег.№*** с район на действие *** във връзка с
образувано при него изп.дело №2020***** Сочи се, че това изпълнително дело е
образувано по молба на ***, ЕИК*** след представен от НБПП изпълнителен лист от
05.01.2016г. издаден от ЧРС за сумата от 200 лева, представляваща разноси по НОХД
№237/2015г. по описа на ЧРС. В допълнение се сочи, че до ищеца било изпратено заповестно
съобщение от 21.02.2021г. за наложен заповест върху вземания по банкова сметка банка ***
Твърди се от него, че за период повече от пет години от страна на кредитор не са
предприемани действия, които да прекъсват погасителната давност, което според ищеца
довело до погасяване на посочените задължения. Допълва, че вземането в размер на 200
лева представлява частно държавно вземане по смисъла на чл.162, ал.4 от ДОПК и като
такова е изпратено за събиране от ЧСИ по реда на ГПК. Сочи се, че на основание чл.163,
ал.2 от ДОПК частните държавни и общински вземания се събирали по общия ред. В тази
връзка сочи разпоредбата на чл.110 от ЗЗД за това, че давността за това вземане според него
е започнала да тече на 15.12.2015г., датата на влизане в сила на съдебния акт. Допълва, че
първите предприети действия за принудително изпълнение били от 21.02.2021г. и в тази
връзка към тази дата били изтекли повече от пет години, поради което настъпила давността

по смисъла на чл.110 от ЗЗД. В заключение се сочи, че всички останали действия извършени след тази дата били без правно значение.

Моли съда да постанови решение, с което да приеме за установено, че по отношение на ответника НБПП *** ищеца не дължи сумата от 200 лева, за която бил издаден изпълнителен лист от 05.01.2016г. на ЧРС за разноси за служебен защитник по НОХД№237/2015г. на ЧРС поради погасяването ѝ по давност.

Представят се писмени доказателства.

равено е искане за прилагане на изп.дело №2020**на *** рег.№*** с район на действие ***.

***равено е искане на основание чл.83 ГПК за освобождаване на ищеца от внасяне на държавна такса.

По ***равеното искане за освобождаване на ищеца от внасяне на държавна такса, съда се е произнесъл с разпореждане №269/23.03.2021г. С молба вх.№1100/26.03.2021г., ищецът чрез процесуалния си представител е оттеглил искането си за освобождаване от държавна такса в настоящото производство и е внесъл държавна такса в размер на 50лв. по сметка на ЧРС.

С разпореждане №293/29.03.2021г. на основание чл.131 от ГПК съдът е разпоредил препис от исковата молба с приложенията да се изпрати на ответника.

НБПП е уведомено за това разпореждане на съда на 06.04.2021г. като на 07.05.2021г. е изпратено с вх.№1737/10.05.2021г. в ЧРС е получен писмен отговор от ответника.

В отговора ответника сочи, че оспорва предявения иск по основание, размер и моли съда да го отхвърли изцяло като неоснователен, като на НБПП се присъдят сторените по делото разноси. Ответника оспорва всички твърдения изложени в исковата молба.

На първо място ответника моли съда да приеме, че предявеният иск е недопустим. Излагат се доводи, че според разпоредбата на чл.276 от ЗПП, правомощието за събиране на процесното вземане принадлежи на ***. От тук се прави извода, че *** може да прецени дали да предприеме действия за събиране на вземането по издадения срещу ищеца изпълнителен лист. Навеждат се доводи, че НБПП няма правомощия да реши дали да предприеме или не действия по събиране на вземането. Поради това се изтъква, че ищеца е имал правен интерес да насочи отрицателния си установителен иск срещу ***, за да отрече правото на агенцията да събере вземането срещу него. За НБПП се сочи, че не съществува правна възможност да предприеме каквото и да е действие за събиране на вземането. Поради това цитираната по-горе норма изключва възможността НБПП да предприеме действия за събиране на вземането и по този начин да засяга патримониума на ищеца. В тази връзка от ответника се сочи, че за ищеца не съществува правен интерес от водене на делото срещу НБПП.

Относно основателността на предявения иск ответника сочи, че оспорва твърдението за изтекла погасителна давност по чл.110 ЗЗД. Допълва, че съгласно чл.116 от ЗЗД давността се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение. Соци, че първото действие по принудителното изпълнение било издаването на изпълнителен лист на 05.01.2016г., с което била прекъсната давността и започнала да тече нова давност, която е спазена с образуването на изпълнителното дело на *** и с извършените по същото

изпълнителни действия. От ответника се подчертава, че съгласно чл.3, ал.1, т.2 от Закона за мерките и действията по време на извънредно положение обявено с решение на НС от 13.03.2020г. и за предотвратяването на последиците за срока от 13.03.2020г. до отмяна на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права, като с пар.13 от ПЗР от Закона за изменение на Закона за здравето е предвидено, че тези спрени срокове започват да текат една седмица след публикуването му в ДВ, т.е. след 21.05.2020г. В заключение от ответника се прави извода, че давностният срок за погасяване на вземането е спрял да тече за периода 13.03.2020г. до 21.05.2020г., поради което давността е удължена с периода, за който не е текла.

Относно разноските: ответника е посочил, че в случай, че ищеца претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение се прави възражение за прекомерност на същото, тъй като то не е в разумно съотношение с материалния интерес и не се оправдава от фактическата и правна сложност на делото. В случай, че съда приеме, че следва да се присъди адвокатско възнаграждение на ищеца от ответника се сочи, че същото следва да е значително под определения от ВАС минимум. В това отношение моли съда да вземе предвид решение от 23.11.2017г. на СЕС по съединени дела №С-427/2016г. и С-428/2016г., в което в т.1 е постановено, че лишаването на националните съдилища от възможност да определят адвокатско възнаграждение под минимума определен в Наредбата на ВАС би могло да доведе до ограничаване на конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл.101, пар.1 от ДФЕС.

равено е искане за прилагане по настоящото дело на заверено копие от изпълнително дело изп.дело №2020**

***равено е искане за присъждане на НБПП на сторените по делото разноски, както и юрисконсултско възнаграждение.

По делото е изискано и прието копие на изп.дело №2020*****на *** рег.№*** на Камарата на ЧСИ и район на действие този на ***

След преценка на доказателствата и доводите на страните съгласно чл.235, ал.2 от ГПК, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Началната дата, от която следва да се изчислява срока на погасителната давност е 15.12.2015г., когато е влязло в сила определение №385/03.11.2015г. по НОХД№237/‘15г. на ЧРС, с което СВ. ИВ. Т., ЕГН***** е бил осъден да заплати на НБПП сумата от 200лв., представляващи ***равените по НОХД№237/‘15г. на ЧРС разноски за служебен защитник. Влязлото в сила определение на съда, с което вземането за адвокатско възнаграждение в полза на НБПП е установено (определено) е неговият източник. То е частно държавно вземане по смисъла на чл.276 от ЗПП, а за него се прилага института на погасителна давност, уреден в чл.110-120 от ЗЗД. Съгласно чл.114, ал.1 от ЗЗД, давността е започнала да тече от деня, в който частното държавно вземане е станало изискуемо, т.е. 15.12.2015г., като се прилага общият пет годишен срок по чл.110 от ЗЗД.

Молбата за издаване на изпълнителен лист не прекъсва давността. Това действие на кредитора не осъществява основание по чл.116, б.Б или б.В от ЗЗД. За разлика от отменения, в действащия ГПК молбата за издаване на изпълнителен лист е систематична част от

изпълнителното производство, като искането на кредитор за снабдяване с изпълнителен лист не представлява предявяване на иск по смисъла на чл.116, б.Б от ЗЗД. Издаденият изпълнителен лист удостоверява потестативното право на принудително изпълнение, а след издаването му кредитора, който в случая е Българската държава, вече представена от ***, разполага с възможността да започне принудително изпълнение по общия ред на ГПК по аргументи от чл.276 ЗПП във връзка с чл.3, ал.7, т.8 от З*** и чл.163, ал.2 ДОПК. От тук подадената молба от *** с приложен изпълнителен лист от 05.01.2016г. по НОХД№237/15г. на ЧРС представляват предприето от кредитора действие за принудително изпълнение на частно държавно вземане по смисъла на чл.116, б.В от ЗЗД.

Основанието за прекъсване на давността по чл.116, б.В от ЗЗД е осъществено с молбата на *** изх.№94-П-1149/02.12.2020г., по която на 11.12.2020г. пред ЧСИ е било образувано изп.дело №2020***** В тази молба се съдържа и искане за прилагане на конкретен изпълнителен способ – частното държавно вземане да бъде принудително събрано от трудовото възнаграждение на Т.. Искането на кредитора за прилагане на установен от закона изпълнителен способ прекъсва давността, тъй като съдебният изпълнител е длъжен да го удовлетвори. В случая периодът от 15.12.2015г. до 11.12.2020г. е недостатъчен за изтичане на пет годишният срок по чл.110 от ЗЗД за частното държавно вземане за сумата от 200лв.

До „**** е било изпратено от ЧСИ запорно съобщение изх.№1860/21.02.2021г., на което банката е отговорила със съобщение изх.№17-10-029923/1 от 24.02.2021г. заведено пред ЧСИ с вх.№3789/01.03.2021г., че е наложен запор върху банковата сметка на длъжника. Освен това е било изпратено запорно съобщение и до работодателя на длъжника ***, от който е получен отговор вх.№03735/26.02.2021г. при ЧСИ, че запорът е наложен и няма претенции от други лица. На 31.03.2021г. е бил съставен протокол за извършено погасяване по изпълнителното дело на постъпила на 15.03.2021г. сума от длъжника, която е била разпределена по пера. Това действие, а и наложените запори са прекъсвали погасителната давност. От съответното предприето действие е започвал да тече нов пет годишен срок по аргумент от чл.116, б.В от ЗЗД, а и т.10 от ТР№2/26.06.2015г. по тълк.д.№2/2013г. на ОСГК на ВКС.

Във връзка с горното, съдът ***рави следните изводи:

На първо място отрицателният установителен иск, който ищецът е предявил срещу ответника е допустим, тъй като титуляр на вземането е НБПП, а не ***. Това че вземането е частно държавно вземане и се осъществява по предвиден ред от *** чрез ЧСИ, не променя това положение.

Вторият извод на съда е, че искът е неоснователен, тъй като не е изтекъл пет годишният период на погасителната давност дори и към момента на постановяване на това решение на съда.

При този изход на делото и на основание чл.78, ал.3 от ГПК ищецът дължи възнаграждение за представителството на ответника от юрисконсулт пред настоящата инстанция, като съдът го определи в размер на 80лв. и съобрази, че такова искане е ***равено още с отговора на исковата молба, труда на юрисконсулта за изготвяне и представяне на писмен отговор на

исковата молба, без да се явява в съдебно заседание, като посочената сума представлява минимума по НЗПП.

При тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от СВ. ИВ. Т., ЕГН***** с **постоянен** адрес в *** чрез адв.С.Б. от *** със **съдебен адрес** в *** иск с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК във връзка с чл.439, ал.1 от ГПК за признаване за установено, че ищецът не дължи на *** БУЛСТАТ№*** с **административен адрес** в ***, представлявано от Н. В. ИЛ., ЕГН***** сумата от 200лв., представляващи главница по изпълнителен лист №46/05.01.2016г. издаден въз основа на определение №385/03.11.2015г. по НОХД№237/‘15г. на ЧРС в сила от 15.12.2015г., във връзка с който е било образувано изп.дело №2020*****на *** рег.№*** на Камарата на ЧСИ и район на действие този на *** като неоснователен и недоказан.

Решението на съда може да се обжалва с въззивна жалба пред *** в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Червен Бряг: _____